

Бугерчук А. О.

ст. гр. ФМС-31

Науковий керівник: к.е.н., доцент Круп'як І.Й.

Тернопільський національний економічний університет

ПРОБЛЕМИ НАДАВНЯ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ І ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

На даний час розв'язання проблем економічного розвитку України є пріоритетним завданням нашої держави. При цьому особливої уваги потребує транспортна інфраструктура як базова ланка забезпечення економічного розвитку національної економіки країни й підвищення рівня якості життя населення. Підвищення ролі транспортного комплексу, що забезпечує життєдіяльність населення, якісний розвиток економіки держави, збереження обороноздатності та можливості досягнення високоефективних зовнішньоекономічних відносин країни є важливим для розвитку вітчизняної економіки.

Значний транзитний потенціал України надає змогу розвивати експорт послуг, але на даний час розвиток інфраструктури, сервісного обслуговування, економічний та технічний стан транспортної галузі нашої країни перебуває на доволі низькому рівні. Через недосконалість нормативно-правової бази, недостатні інвестиції у розвиток транспортно-дорожнього комплексу збільшується зношеність технічних засобів, погіршується їхня структура, не дотримується належна безпека руху, зростає негативний вплив діяльності транспорту на навколишнє природне середовище та здоров'я людини. Такі чинники призводять до витіснення українських перевізників з міжнародних ринків транспортних послуг, особливо в умовах жорсткої конкуренції, зниження якості обслуговування вітчизняних підприємств і населення створює реальну загрозу економічній безпеці держави.[2]

Залізничний транспорт має застарілі основні засоби, хоча останнім часом рухомий склад поступово оновлюється закупівлею за кордоном. Також важливою проблемою є невідповідність ширини колій української залізниці та європейської. Зазначений чинник значно сповільнює рух поїздів між кордонами, навіть автоматичне регулювання займає значний час.

Автомобільний транспорт нині є найбільш розповсюдженим, саме тому на нього попадає найбільша частка негативного впливу. Головною проблемою є поганий стан доріг, до якого призводить пересування вантажних автомобілів дорогами загального призначення, низький рівень технологій, неякісні матеріали, роботи, недостатнє фінансування тощо. Через те, що Україна є транзитною країною, ця проблема стосується і закордонних перевезень. Для вирішення зазначеної проблеми необхідно реконструювати вже існуючі дороги та будувати нові.

Погіршуються й соціальні стандарти якості пасажирських перевезень за такими показниками, як наповненість транспортного засобу, забезпечення

міським електротранспортом та автобусами великої місткості, регулярність руху. Понад 15 років експлуатуються 92% трамваїв, 78 % вагонів метро, 63 % тролейбусів, понад 25 років – 58,9 % пасажирських залізничних вагонів [1]. Діяльність підприємств громадського пасажирського транспорту є збитковою внаслідок низького рівня тарифів, недостатньої компенсації з бюджету витрат на перевезення пільгових категорій пасажирів; неефективності системи збору виручки від міських та приміських перевезень на пасажирському транспорті загального користування.

Україна має розгалужену мережу річок і вихід до Чорного і Азовського морів. Водний транспорт доволі перспективний, але через недостатнє фінансування застарілий рухомий склад, причали та пристані залишаються у занедбаному стані. Однією із цілей розвитку економіки має бути розвиток морського транспорту, адже наявність портів є запорукою економічного співтовариства з іншими країнами.

Застарілий парк авіаційного транспорту України і висока ціна на перевезення не дозволяють конкурувати із іншими країнами. Тому, якщо держава втрутиться у регулювання даної галузі, це надасть змогу покращити її привабливість для іноземних компаній.

Для забезпечення приєднання транспортної галузі України до міжнародних слід:

- у сфері розвитку та безпеки транспорту удосконалити та підвищити прозорість нормативно-правового регулювання;
- удосконалити тарифне регулювання ринку транспортних послуг;
- розвинути ефективну транспортну логістику;
- розвинути, модернізувати й удосконалити стан транспорту усіх видів та дорожнього комплексу країни;
- запровадити дієві системи управління безпекою: дорожнього руху, перевезення різними видами транспорту; екологічною;
- контролювати та регулювати дотримання нормативно-правової бази та фінансуванням тощо. [3]

Основні напрямки розвитку транспортної галузі та перспективи її інтеграції до міжнародної спільноти викладені у Концепції розвитку транспортно-дорожнього комплексу України на період до 2030 року. Стратегічні цілі мають на меті:

- упровадити ефективне державне управління у транспортній галузі;
- забезпечити надання якісних транспортних послуг та інтеграцію транспортного комплексу України до світової транспортної мережі;
- забезпечити стале фінансування транспортного комплексу країни;
- підвищити рівень безпеки на транспорті;
- досягти в Україні міської мобільності та регіональної інтеграції. [2]

Отже, основними недоліками усіх видів транспорту є низький рівень сервісного обслуговування, недостатньо використовується транзитний потенціал і вигідне географічне розміщення країни, відставання у розвитку інфраструктури, транспортно-логістичних технологіях, мультимодальних

перевезеннях, рівня контейнеризації, що зумовлює високу частку транспортних витрат у собівартості продукції.

Отже, зрозуміло, що транспортна інфраструктура країни потребує модернізації. Для реалізації завдань підвищення ефективності функціонування вітчизняної транспортної системи та якості транспортних послуг необхідно створювати законодавчо закріплені умови.

Список використаних джерел

1. Інформація Міністерства економіки України. URL: <http://www.me.gov.ua>).
2. URL: <http://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/50-dvadtsyata-vseukrajinska-praktichno-piznavalna-internet-konferentsiya/461-problemi-ta-perspektivi-rozvitku>
3. Концепція розвитку транспортно-дорожнього комплексу України на період до 2020 року.
4. Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року.